

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

 Στους λόφους του Σιονί βράδιαζε. Στη **ΘΑΛΠΩΡΗ** της φωλιάς του, ο Μπαμπάς Λύκος απολάμβανε τις τελευταίες στιγμές ξεκούρασης πριν **βΓΕΙ** για κυνήγι. Η Μαμά Λύκαινα καθόταν δίπλα του, τριγυρισμένη από τα τέσσερα **ΖΩΗΡΑ** λυκάκια της.

Ο λύκος πλησίασε τα λυκάκια για να τα χαιρετήσει:

– Είναι ώρα να φύγω... Να είστε φρόνιμα!

Εκείνη τη στιγμή όμως η είσοδος της φωλιάς σκοτεινίασε από μια **ΣΚΙΑ**. Ήταν ο Ταμπακί, το τσακάλι! Στη ζούγκλα ο Ταμπακί δεν είχε και πολύ καλή φήμη.

Τον θεωρούσαν μάλιστα χασομέρη, που περνού-

σε την ώρα του ανακατεύοντας τα σκουπίδια, όλο **ΤΣΑΚΩΝΟΤΑΝ** και έχωνε τη μύτη του παντού. Σίγουρα δεν ήταν ο καλύτερος τύπος!

Όταν εμφανίστηκε λοιπόν στη φωλιά, ο Μπαμπάς Λύκος τον **ΣΤΡΑΒΟΚΟΙΤΑΞΕ** και του είπε:

– Έλα, Ταμπακί, μπες, αλλά να ξέρεις ότι εδώ δεν θα βρεις πολύ φαγητό.

– Μα θα μου έφτανε και κάτι λίγο..., απάντησε ο Ταμπακί με δήθεν **ΤΑΠΕΙΝΟ** ύφος, κάτι που να έχει περισσέψει. Να, σαν αυτό εδώ το **ΚΟΚΑΛΑΚΙ!**

Έτσι κι έγινε. Το τσακάλι κουλουριάστηκε σε μια γωνιά και άρχισε να ροκανίζει λαίμαργα το κόκαλο... Στην πραγματικότητα όμως η επίσκεψή του στη φωλιά των λύκων είχε άλλο σκοπό: να τους φέρει κάποια **σημαντικά** νέα!

– Ο Σιρ Χαν μου είπε πως με το νέο φεγγάρι θα έρθει να κυνηγήσει σ' αυτά τα μέρη. Ίσως μάλιστα να είναι ήδη εδώ!

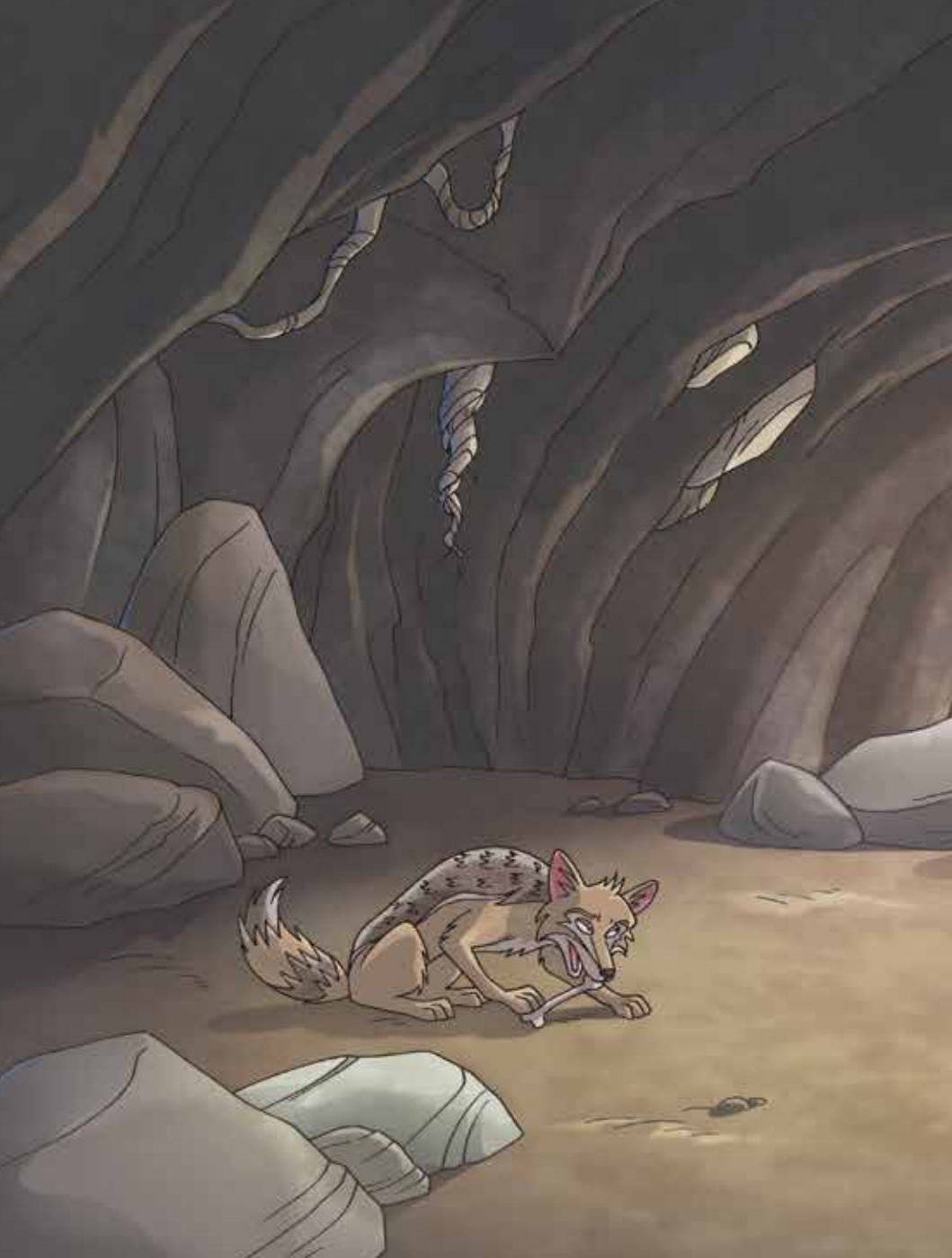
Οι λύκοι πέτρωσαν. Ο Σιρ Χαν ήταν ένας **ΜΕΓΑ-ΛΟΣ** τίγρης, πολύ **ΚΑΚΟΣ** και ανόητος. Τον θεωρούσαν όλοι ανίκητο, αλλά αυτός τα έβαζε μόνο με ανυπεράσπιστα ζώα. Ήταν πραγματικά πολύ **ΥΠΟΥΛΟΣ!**

– Ο Σιρ Χαν δεν έχει κανένα δικαίωμα να έρθει εδώ! είτε η Μαμά Λύκαινα θυμωμένη. Ο Νόμος της Ζούγκλας το λέει καθαρά. Κανένας δεν μπορεί να αλλάξει περιοχή χωρίς την άδεια των άλλων.

Ο Μπαμπάς Λύκος ήταν **ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΣ:**

– Αυτός ο τίγρης προκαλεί τους ανθρώπους αποδεκατίζοντας τα ζώα τους. Θα το δείτε όταν οι κυνηγοί θα έρθουν όλοι μαζί για να τον κάνουν να πληρώσει. Τότε θα αναγκαστούν να **ΦΥΓΟΥΝ** από εδώ και τα παιδιά μας... κι αυτό είναι άδικο! Σιωπή έπεσε στη φωλιά. Ύστερα από λίγο ο Ταμπακί έγλειψε τα μουστάκια του, μισόκλεισε τα μικρά **ΜΑΤΙΑ** του μέχρι που έμοιαζαν σαν μια κίτρινη γραμμή, και ρώτησε:

– Να πω δηλαδή στον κύριό μου, τον Σιρ Χαν, ότι δεν συμφωνείτε;

Ποπό! Τι **ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΟΣ** που ήταν! Ένας κατάσκοπος σταλμένος από τον Σιρ Χαν!!! Πριν οι λύκοι προλάβουν να απαντήσουν, γλίστρησε έξω από τη φωλιά και χάθηκε στο μισοσκοτάδο του δειλινού.

Πάνω που ο Μπαμπάς Λύκος έκανε να βγει από τη φωλιά, άκουσε τον **βρυχηθμό** του τίγρη. Είχε φτάσει ήδη! Ο Μπαμπάς Λύκος κούνησε το κεφάλι του:

– Τι ανόητος! Αν κάνει τόση φασαρία, τα θύματά του θα το **ΒΑΛΟΥΝ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ!**

– Εγώ νομίζω, ψιθύρισε η Μαμά Λύκαινα, ότι δεν ψάχνει για οποιοδήποτε θήραμα. Σήμερα θέλει να κυνηγήσει άνθρωπο!

Στη ζούγκλα το κυνήγι του ανθρώπου απαγορευόταν αυστηρά. Όχι μόνο γιατί ο άνθρωπος ήταν πολύ **ΑΔΥΝΑΜΟΣ** για να δεχτεί επίθεση,

αλλά και επειδή συχνά, ακόμη κι αν το θύμα ήταν ένας μόνο άνθρωπος, μετά πήγαιναν στη ζούγκλα ένα σωρό άλλοι για να εκδικηθούν.

Ενώ οι δύο λύκοι στέκονταν στο σκοτάδι με τα αυτιά **ΤΕΝΤΟΜΕΝΑ** και σκέφτονταν το απαγορευμένο κυνήγι του Σιρ Χαν, η σιωπή διακόπηκε από έναν δεύτερο **ΟΡΓΙΣΜΕΝΟ** βρυχηθμό.

Ο τίγρης πλησίαζε ολοένα και περισσότερο! Ο Μπαμπάς Λύκος, ακίνητος, άκουγε προσεκτικά:

– Πρέπει να αστόχησε! Ίσως και να 'ναι πληγωμένος...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Μαμά Λύκαινα μισοδιπλώθηκε στο σκοτάδι λέγοντας:

– Όμως κάποιος είναι εδώ!

Ο Μπαμπάς Λύκος πήρε **ΦΟΡΑ** και ετοιμάστηκε να επιτεθεί στον παρείσακτο, αλλά σταμάτησε τον πήδο του στον αέρα.

Μπροστά του δεν είχε έναν εχθρό, αλλά

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ένα τρουφερό, στρουμπουλό και **ΧΑΜΟΦΕΑΣΤΟ** ανθρωπάκι.

– Είναι ένα κουτάβι ανθρώπου! είπε ξεφυσώντας ο Μπαμπάς Λύκος.

– Φέρ' το εδώ, στη φωλιά, φώναξε η Μαμά Λύκαινα. Κάνε γρήγορα!

Ο Μπαμπάς Λύκος το πήρε απαλά ανάμεσα στα δόντια του χωρίς να του κάνει ούτε μια **ΓΡΑΤΣΟΥΝΙΑ**.

Το αναμαλλιασμένο ανθρωπάκι πλησίασε **ΑΦΟΒΑ** τη λύκαινα. Στριμώχτηκε ανάμεσα στα λυκάκια και κάθισε να ζεσταθεί κι αυτό στη ζεστή κοιλιά της. Η Μαμά Λύκαινα, συγκινημένη, το αγκάλιασε αμέσως με **αγάπη**.

Τότε έφτασε ο Σιρ Χαν και, θυμωμένος, έχωσε το κεφάλι του στη σπηλιά, αλλά δεν κατάφερε να μπει.

Ήταν πολύ μεγάλος! Ξεφύσησε και **γρύλισε**:

– Δώστε μου αυτό που μου ανήκει! Δώστε μου τον μικρό άνθρωπο!

– Εμείς οι λύκοι είμαστε ελεύθερος λαός, απάντησε ο Μπαμπάς Λύκος, και διαταγές δεχόμαστε μόνο από τον αρχηγό της αγέλης. Δεν υπακούμε στους τσαμπουκάδες!

Ο τίγρης άφησε ένα τόσο φοβερό μουγκρητό, που έκανε ακόμη και τους **ΒΡΑΧΟΥΣ** της σπηλιάς να τρέμουν:

– Πώς τολμάς;! Εγώ είμαι ο Σιρ Χαν!

Η Μαμά Λύκαινα προχώρησε **ΑΝΕΙΛΑΤΤΙΚΑ** και γρύλισε:

– Κι εγώ είμαι η Ράκσα και αυτό το ανθρώπινο κουτάβι είναι δικό μου και θα μεγαλώσει με τα παιδιά μου... Πρόσεχε, Σιρ Χαν, γιατί μια μέρα θα κυνηγήσει αυτός εσένα!

Η Μαμά Λύκαινα ήταν τόσο θυμωμένη, που ο **ΜΕΓΑΛΟΣ** τίγρης αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Όταν βεβαιώθηκαν ότι είχε φύγει, η Μαμά Λύκαινα και ο Μπαμπάς Λύκος **ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΑΝ** με ανακούφιση.

– Είσαι σίγουρη πως θέλεις να το κρατήσεις; ρώτησε ο Μπαμπάς Λύκος. Πρέπει να ζητήσουμε την άδεια της αγέλης.

Η Μαμά Λύκαινα απάντησε:

– Έφτασε μόνο και ανυπεράσπιστο, την ώρα που έπεφτε η **ΝΥΧΤΑ**... Και βέβαια θέλω να το κρατήσω. Εγώ δεν φοβάμαι! Θα το πω Μόγλη, δηλαδή βατραχάκι. Έτσι που δεν έχει τρίχωμα, σαν βατραχάκι είναι. Θα το παρουσιάσουμε στην αγέλη μαζί με τα άλλα **λυκάκια**, μόλις μάθουν να περπατάνε.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΡΑΧΟ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Μία φορά τον μήνα, την **ΠΑΝΣΕΛΗΝΟ**, οι λύκοι συγκεντρώνονται κάτω από τον Βράχο του Συμβουλίου. Όταν τα λυκάκια είχαν μάθει πια να **Π Ε Ρ Π Α Τ Α Π Α Π Ε**, τα παρουσίαζαν στην αγέλη για να γίνουν δεκτά στη μεγάλη οικογένεια των λύκων. Κι αυτή την φορά η **ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ** ξεκίνησε με τον ερχομό του Ακέλα, του ηλικιωμένου λύκου που όλοι

αναγνώριζαν για αρχηγό της αγέλης. Ο Ακέλα άρχισε να δείχνει στην αγέλη τα λυκάκια λέγοντας:

– Λύκοι, **ΚΟΙΤΑΞΤΕ** καλά, κοιτάξτε!

Σε αυτή την προτροπή, τόσο οι νεότεροι όσο και οι μεγαλύτεροι ανταποκρίθηκαν **ΜΥΡΙΖΟΝΤΑΣ** τους νεοφερμένους.

Την κατάλληλη στιγμή η μητέρα έσπρωξε μπροστά τον Μόγλη, που φωτίστηκε από το **φεγγαρόφωτο**. Τότε ακούστηκε πάλι η φωνή του Ακέλα:

– **ΚΟΙΤΑΞΤΕ**, λύκοι, κοιτάξτε καλά!

Εκείνη τη στιγμή ένας **ΒΑΘΥΣ** βρυχηθμός έσκισε το σκοτάδι. Ήταν ο Σιρ Χαν, που ζητούσε το δίκιο του:

– Αυτό το ανθρώπινο κουτάβι είναι δικό μου! Να μου το δώσετε! Τι δουλειά έχει ο **ελεύθερος** λαός των λύκων με ένα ανθρώπινο κουτάβι; Όλοι έμειναν σιωπηλοί μέχρι που κάποιος λύκος είπε:

– Σωστά! Τι δουλειά έχει ο λαός μας με ένα ανθρώπινο **κουτάβι**;